

Martyrium, & Hesychium Diaconos, quorum potissima
petitio fuit, ut Tyri decreta damnatio Athanasii rata
haberetur: atque ita praetextu careret Athanasius non
ab aliis quam ab incompetentibus seque inferioribus
Episcopis fuisse damnatum, geminique Imperatores qui
Tyrium decretum aspernabantur, minus adversarentur,
cum judicium expectaretur primae atque Apostolicæ se-
dis. Misit quoque suos Athanasius ad Julium Legatos,
qui Eusebianos refellerent, simulque suæ defensionis
epistolam, quam eamdem verisimile est fuisse, quam Sy-
nodus Alexandrina cuderat, & quam ipse idem inte-
gram inseruit in suæ secundæ apologiæ exordio: qui &
idem in eadem secunda sui apologia refert Julii Papæ
ad Eusebianos litteras, in quibus testatur, auditis utrius-
que partis Legatorum assertionibus, superiores longe
apparuisse Athanasii Legatos, ab illisque plane convi-
ctos Eusebianorum Legatos, ideoque proximi & immi-
nentis, quod metuebant, judicii declinandi caffa, Con-
cilium generale indici postulasse. His addit Carponam,
qui erat Eusebianis addictus, fuisse jamdudum haeresis
Arianæ convictum, similiter & Pifsum a Nicæna Syno-
do & ab Episcopo Alexandro judicatum Arianum, &
ordine repulsum, quem ei male Secundus pariter Ari-
anus contulerat. Legati Eusebianorum prorsus confusi,
neque pudorem, quo suffisi erant, prorsus valentes su-
stинere, statim atque ipsorum petitioni Julius Concilium
generale indulxit, Roma furtim nocte intempesta digres-
si Orientem repetierunt: relictis tamen Romæ per sum-
mam imprudentiam Tyrii Conciliabuli & Mareoticae
Legationis actis. Quæ quidem inadvertentia visa est
Eusebianis intolerabilis, qui optassent acta tam defor-
ma, tam sibi ipsis contraria, tamque perspicuum pro-
dencia injustitiam, perpetua oblivione oblitterari ac de-
lieri. Eorumdem vero actorum exemplat calumnias ad-
versiorum secundum incontestabiles juris fotinas ma-
nifeste convincens, Julius ad Athanasium (qui hoc
ipsum in sua Apologia 2. contestatur) transmisit.

3. Ariani, qui declinanda condernationis a Julio futura causa cum sibi essent tot flagitorum consciæ, deferrit causam ad generale Concilium ab ipso Julio indicendum petiverant, citati demum ut huic Concilio se fisterent, venire tamen detrectarunt; quamvis alii Episcopi, qui querelas etiam adversus Arianos habebant, Romam convenientiss ex Oriente: ex quibus Athanasius annum integrum & sex menses Romæ præstolatus est aduersariorum adventum. At illi tergiversantes se Persici belli futili prætextu excusavere, suæ deploratae causæ diffisi. Judicium quippe Julii & liberi incorruptique Concilii admodum formidabant, in quo (ut loquitur Athanasius epist. ad solita. vit. agen.) nec Comes aula corruptus, parique deteriori addictus adfuturus esset, nec satellites pro foribus excubarent, neque ex Casaris prescriptis omnia fierent; quibus rationibus, & non aliis, Sanctos oppresserunt Episcopos, qui nec audiebantur, neque impune loqui permittebantur: Haec tenus Athanasius. Sed cum die condicto Eusebiani Rome interesse deberent, Antiochiae confederunt: ibique illegitimum inire Concilium, cui Constantius Imperator Arianus interfuit; in quo quidquid ipsis collibitum fuit constituerunt, indictaque causa Athanasium cum aliis sibi invisis Episcopis iterum proptiis Ecclesiis deturbarunt, anno Christi 341. In locum Athanasi Eusebius ille jam Constantinopolis Episcopus, qui paullo ante Nicomediensem rexerat Ecclesiam, primas in Antiochena ista Synodo tenens, curaverat subrogari Eusebium Emissenum inter Arianos celebrem. Sed isto recusante ob indefessum studium, quo Alexandrini erga Athanasium afficiebantur, subiectus illius loco est Gregorius Cappadox, homo truculentior feris, eo consilio ut armis & omni violentia genere in populum Athanasii studiosissimum grassaretur. Quod ille insigniter præstitit. Armatorum quippe copiis succinctus, ea omnia patrari jussit aut permisit, quæcunque ab insolentibus victoribus expugnati cives pati possunt. Immanissimam quæ tunc accidit Ecclesia Alexandrinæ cladem, graphicè describit Athanasius in sua ad Orthodoxos epistola. Quo tempore Gregorius Alexandrinam invasit Ecclesiam, Athanasius a Julio Romanoque Concilio in communionem receptus ac restitus Alexandriam navigio reverterat: sed subito invasoris Gregorii turbine involutus, & ad necem conquisitus, vix hostiles manus evasit: atque in fuga annos fere sex exegit: donec a Sardicensis Concili decreto Gregorius Cappadox de gradu ejectus, & Athanasius in pristinam provectus est sedem anno Christi 347. hoc interea temporum intervallo trienium Romæ commoratus est: quo etiam confugere, ut ad commune asylum, plerique alii Episcopi sedibus suis ab Arianis expulsi. Quod reliquum temporis effluxit, Athanasius Mediolani exegit, a Constante orthodoxo Imperatore accitus; quia ea in urbe sedem sui fixerat Imperii.

4. Paulini quoque Ariana rabies insectata est, dignissimum Constantinopolis Episcopum, Alexandri olim a nobis commemorati successorem. Constantius instigante Nicomediensi Eusebio moleste tulit Regia civitatis Eccliam ab Episcopo Catholice professionis gubernari. Postquam igitur ab Eusebianis Episcopis, qui ad se consernabant, illum Episcopatu dimoveri curavit, Nicomenensem Eusebium Constantinopolis Episcopum renun-
avit anno Christi 340. eodemque Paulum in Pontum portari jussit. Post biennium autem mortuo tot faci-
orum auctore ac suafore Eusebio, Paulus in pristinam
dem regreditur: novis se persecutionibus oppignorans,
e probrum apud Deum incurreret vacantis jam Eccle-
se sua derelicta. Arianis itaque adversus illum tumul-
antibus, Constantius Antiochia digressus Constantino-
polim redit, Paulumque asperiore plectit exilio, ferro-
ne vinctum deportari jubet in Singeram Mesopotamia-
cum, ut refert Athanasius epist. ad Solitar. Inde eum
mesam relegari mandat. Denique ut exosum sibi reli-
onis causa hominem crudelius mactaret, ad Cucusam
opidum sub frigidissimo calo, & in asperrimo sterili-
me solo, in desertis montis Caucasi ad fines Armenia-
cum, quarto exilio deportari fecit: quo loco in tetro
squalenti carcere inclusus, fame, frigore, omnium
rerum inopia semimortuus, recluso carcere parumi-
us adhuc respirans laqueo ab Arianis strangulatus est,
ibidem refert Athanasius.

5. Eadem Arianorum sub Constantio persecutio Eu-
stathium perculit Antiochiae Praesulem, Nicenae fidei
sensorem, qui Nicenam Synodum egregia oratione
veruerat, librisque editis, quos Hieronymus recenset,
Ecclesiam illustrarat. Hujus persecutionem jam ab Eu-
stathio tunc Constantinopolis Episcopo satis superque pro-
quutus sum in historica hujus Saculi Synopsi. Tan-
tim hoc addo, non parum hallucinari veteres aliquot
criptores, qui Eustathii damnationem ad tempora refert
Constantini. Ceterum Theodoritus lib. 1. cap. 20.
Eustathii dejectionem factam ab Eusebio refert, post
quam Episcopatum adeptus est Constantinopolitanum
Eusebius, deturbato inde Paulo. Neminem autem la-
tuit, exilium Pauli non nisi post excessum Constanti-
i contigisse: nihilque dilucidius est hoc Athanasii te-
monio epist. ad solitar. vit. agen. Fuit quidem Eu-
stathius Antiochiae Episcopus vir confessione clarus, reli-
one pius, quem magno studio pro veritate stantem, &
Arianam heresim odio prosequentem adversantemque, ho-
mines Arianae opinionis, ita apud Constantium accusa-
vunt ficta calunnia; quasi in matrem Principis contu-
eliosus fuisset; nec mora in exilium ejicitur, & cum
ingens turba Presbyterorum & Diaconorum. His
accedit Hieronymus sic loquens de eodem in Catalog.
Eustathius sub Constantio Principe pulsus est in ex-
ilium.

6. Sub Constantio pariter obtigit ille Stephani An-
iocheni Episcopi flagitiosa machinatio, qua duos in-
contaminatae vita Episcopos Synodi Sardicensis Lega-
tos, Vincentium & Ephratam publica infamia inurere
solitus fuerat per meretricem Antiochenam. Cum enim
egati ad Antiochiae quoddam hospitium divertissent;
que in eorum insciorum & dormientium conclave
oculo introducta aliunde fuisset, perversa illa machi-
natio insidias contrario successu elusit; Episcopi enim
inopinato ingressu territi exclamarunt; meretrix ejusque
introductor fugam repente capessiverunt. Forte Antio-
chiae tunc degebant Constantius Augustus, ad quem
cum miserat Legatum Salianum Comitem & Magi-
rum militum Constans, alter Augustus. Comes iste
ascepta duorum Episcoporum querela, & causa explo-
rata, Stephanum judicio postulavit. Et quia suspecti
erant Arianae partis Episcopi, innumerarum calumnia-
rum toties adversus Orthodoxos Antisitites convicti, eni-
tate a Constantio petit & obtinuit, ut hoc judicium Ma-
nistratibus imperialibus totum committeretur; juridica
inquisitione facta Stephanus convictus est hujus im-
puræ auctor. Ipseque Salianus non ante item hanc pro-
qui deslit, quam Constantio ad hoc persuaso amo-
endum de fœcta publicum scandalum, ejusque culpam
in folius rei caput refundendam, acciti fuerint vicinis
locis Episcopi, a quibus fuit Stephanus suo abdicatus
Episcopatu; cuius loco Leontium pariter Ariandum sus-
cepserunt. Hæc ab Athanasio referuntur epist. ad Solitar.
et fufius a Theodorito lib. 2. cap. 7.

7. Regnantibus Catholicis Principibus Constantino-
niore, & Constante, Occidentales Imperii Romani
Ecclesiae ab Arianorum infestatione tuta tranquilla pa-
ce fruebantur, & quasi halcyonios dies feliciter perage-
bant: dum Orientis Ecclesiae sub Constantii tyrannide
temebant, easque Arianae impietas angebat, vastabat,
et depopulabatur. Sed postquam arcano DEI judicio
Principes illi Orthodoxæ fidei columna ex hac vita
discesserunt, in eorumque ditionem successit haereticus

Constantius, tunc demum Ariana hæresis quasi immanis
ocella, disjectis violenter aggeribus, disruptisque obi-
bus longe lateque se effundens; Gallias, Hispanias,
Alias, & Britanniam inundavit: Ecclesiasque harum
Provinciarum detrusis Catholice fidei assertoribus Epis-
copis & Presbyteris, Ariani qua vi, qua dolis invase-
runt. Ex his Saturninus Arelatensem Ecclesiam, cuius
at permagna in multas Gallicanas Provincias auctori-

um Roma Pontificem, etiam absque ullius Synodi
convocatione, compertum exploratunque est, quando
idem missus a Theodato Italiæ Rege ad Justinianum
Augustum Legatus, Anthimum Constantinopolis Episco-
pum, Eutychianæ sectæ principem, communione fidei
lium simulque Patriarchali sede expulit, ejusque loco
Mennam Catholicum suffecit, perpetram reluctante atque
furente Theodora Augusta anno Chr. 536.

CONCILII GANGRENENSIS,

npore Sylvestri Pontificis habitum ,
incertum quo Christi anno.

os pro Nicana fide disputavit . Quicquid credidit a
nodo revertentes ad conspectum usque Constantii in-
epide consequitus est , ut coram Principe caussam fi-
i sustineret . Verum tamen illius acumen pertimescen-
s Ariani , Constantino persuaserunt , ut eum ad pristi-
nam Ecclesiam postliminio liberum praemitteret . Atque
victor & ab exilio redux Hilarius , Gallicanas Ec-
clesias , quas impius Saturninus cum suis asseclis vasta-
rat , nova luce letitiae perfudit , dejectosque Ca-
olicorum animos erexit . Et sicut memorat Severus
Alpicius , frequenter Synodos , ad reparandas editas ab
ariana factione ruinas , passim excitavit . In his Syno-
dos eminet Parisiensis , per quam lapsorum multitudo
Ecclesiæ castra remeavit . Ipse vero cladium auctor
Saturninus excommunicatione inficta , sedem , quam
dignissime occuparat , amisit Episcopalem . Patres au-
m Synodalem ad Ecclesias Orientis epistolam conscri-
vere , rerum feliciter gestarum seriem exprimentem ,
ex inter Synodica Hilarii fragmenta superest .

1. C onvenit Gangris urbe Provincia Paphlagonia
minoris Asie , Sylvestro existente Romano Epi-
scopo , & Imperatore Constantino , quo tempore Osiris
Sylvestri Legatus sua fungebatur in Oriente legatione .
Quoto autem celebratum sit anno , nihil comperti ha-
bemus . Collectum vero fuit ad hereses Eustathianorum
reprimendas , de Manichæorum colluvie natas . Multa
illi præcipiebant , quæ ex sui natura flagitiosa erant , ut
fœminas ab invitis maritis , & servos ab ipsorum domi-
nis pariter invitis discedere ; primitias ac decimæ Ec-
clesias exsolventadas sibi vindicare ; conventus Ecclesiarum
fugere ; & privatos in Ecclesiarum despectum usurpare ;
aliaque similia . Rursum multa prohibebant licita , di-
centes esse criminosa , & Ecclesiam hæc permittentem
criminabantur ; cuiusmodi erat licitorum ciborum usus ,
a quibus perinde ac de se malis abhorrebant , nuptias
& quoscunque conubiales actus execrabantur , alia-
que , quorum abstinentia solius est perfectioris consilii

8. Antequam huic capiti finis imponatur, plurimum
verit veterum Gr̄corum, qui post Athanasium histo-
ram litis extorriuni Episcoporum, & qui ipsos suis Ec-
clesis expulerant, Arianorum, coram Julio Romano
iérarcha scriptis ediderunt, testimonia hic attexere: ut
nuncescat, quam fuerint circa Romani Episcopi dignita-
m ac potestatem alieni ipsorum quoque Arianorum
nimis & sensus ab hodiernis hæreticis & Gr̄culis schis-
taticis. Socrates judicium hoc supremum, quo pluri-
arum Synodorum decreta erant rescindenda, aut con-
vocanda, ipsis etiam postulantibus aut consentientibus
arianis, fundatum refert in ipso Romanæ Sedis princi-
pali. Theodoritus vero niti scribit sacro Ecclesiæ ca-
pone ac legibus. Sozomenus demum attribuit Romanæ
que Apostolicæ Cathedrae majestati, cuius juridicæ po-
stulati ceteræ omnes universo Orbe disperse Ecclesiæ
bjiciuntur. Socratis verba haec ipsa sunt lib. 2. cap. 11.
δέ Ιελίος ἀτε προνοιαὶ τῆς ἐν Ρώμῃ ἐκκλησίας ἔχουσα πα-
τασιοῖς γράμματα ἐχύρωσεν αὐτὸς, Julius vero quippe cu-
s Ecclesia Romana prefecturam habet, litteris confiden-
& auctoritate plenis ipsos munivit, scilicet Athana-
sium ceterosque abdicatos Episcopos.

9. Theodoritus lib. 2. cap. 4. sic ait: οἱ περὶ Εὐοέβιον
ις κατὰ Αθανασίον συνοφεντίας ουντεύσιας ἔπεμψαν, (ό δὲ
τοι) τῆς ἐκκλησίας ἐπόμενος νόμος ηγ. αὐτὸς καταλαβεῖ τὴν
οὐντινὴν ἐκέλεστον, ηγ. τὸν θεόν Αθανασίον εἰς δίκην ἐκάλεσε,
usebiani ad Julianum accusations scriptas miserunt: Ju-
lus autem Ecclesia legem sequutus, accusatores Romanam
enire jussit, dividinumque Athanasium in jus vocavit.

10. His accedat Sozomenus ita testificans lib. 2. c. 8.
τάντας ἐμονοῦντας ἡρε περὶ τὰ δόγμα τῆς ἐν Νικαιᾳ
νοσθ., ὃς ἐμοδέξεις αὐτὸς εἰς κοινωνίαν προσήκετο, ἵνα δὲ
ταῦτα καθεύρωσην τελετήν τε τοποθετήσῃ τῷ στέλεχῳ τῶν
γρῖντες κατέναιρεν ἀπόστολον αὐτούς τοις λαοῖς.

s πάντων κυρίους αὐτῷ προσκύπους διὰ τὴν ἀγέλην τῶν οὐρών, ἐξίσου τὸν σῖδιαν ἐκκλησίαν εἰπέσθαι, ηγετούς διὰ τὴν ἐπισκόπους ἀπέγερας. μεμφόμενος ὡς ἔχει ὄρθως βαθέστα-
τοις περὶ τῆς ἀνθρακοῦ ὅλιγος δὲ ἐκ πάντων εἰς ῥήτοραν ἐμέ-
νεν παρεῖναι ἐκελεύσασθας δικαιαῖον ἐπὶ ἀυτοῖς ἐνυπο-
νεῖν τὴν φύσην, οὐ τὸ λοιπόν ἀνέγερεν ἀπέιλαντον, εἰμὶ^ν
αὐτοῖς οὐτε οὐτε τοις ἀντεργότας. Ubi omnes una mente complecti
erantur, qua in Nicana Synodo decreta erant, animadvertisit,
pote ejusdem secum fidei, eos in communionem admi-
, & unicuique suam sedem restituit, eo quod ad ipsum
propter Apostolica Cathedra majestatem omnium Ecclesiarum
cura pertineret. Tum ad Orientis Episcopos scripsit,
postulans, quod aurius Orthodoxos Episcopos accepis-
sent, probaturi, se super illis justam tulisse sententiam.
Nlioqui de cetero non impune laturos interminatus est,
sicut ab his inique gestis abstinerent.

11. Judicio itaque Julii Romani ab ipsis Arianis extitito, tamquam ejus cuius esset supremum in universis Ecclesiis tribunal, rescissa sunt iniqua Synodorum orientalium decreta, injusteque dejectis adjudicatae sunt Ecclesiae pristinæ, Athanasio Alexandrina, Paulo Constantinopolitana, Asclepæ Gazensis, Marcello Ancyra, Lucio Hadrianopolitana. Hac eadem suprema auctoritate usum fuisse apud Græcos Agapetum sanctissimum martyrem Biblioden, Ius inimici Marti Aurelii Antonini persecutione, sic alloquitam fuisse gentilem Präsidem, & plebem circumstantem: *Quonodo possemus nos Christiani in animum inducere, ut infantes, quemadmodum calumniamini, devoremus, qui nefas esse ducimus sanguine vesci vel brutorum?* Tertullianus Apologet. cap. 9. eandem calumniam eodem refellit argumento. Sed & his longe posterius Concilium Quinto-sextum anni 707. can. 67. eandem sanguinis & suffoca-